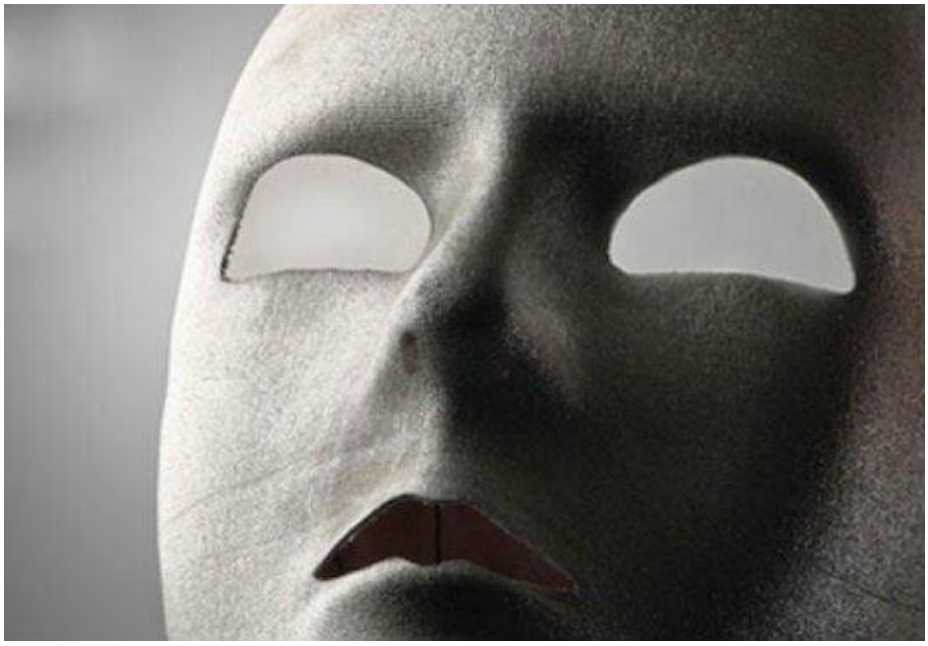
ΠΑΝΤΙΣΡΑ
αντικαπιταλιστικη • ενημερωση

Του Χρήστου Επαμ. Κυργιάκη

Η βροχή δεν έλεγε με τίποτα να σταματήσει. Τρεις μέρες τώρα βρέχει λες και άνοιξε ο ουρανός τις καταπακτές του για να μην πλημμυρίσει ο ίδιος και βάλθηκε να πλημμυρίσει την πόλη.

Σε ένα στενό δρόμο αυτής της πόλης, κάπου στο κέντρο, ένας άντρας περπατάει στο πεζοδρόμιο και προσπαθεί να προφυλαχτεί από τη βροχή φορώντας την κουκούλα της ζακέτας του και περπατώντας τοίχο-τοίχο κάτω από τα μικρά μπαλκόνια των νεοκλασικών της γειτονιάς.

Ο φωτισμός από τις κολώνες του δήμου δεν είναι και ο καλύτερος. Φαίνεται να δυσκολεύεται στο βάδισμά του. Από το ένα του πόδι, το αριστερό, κουτσαίνει και, σέρνοντάς το σχεδόν, προσπαθεί να φτάσει στο σπίτι του, ένα παλιό νεοκλασικό διαμέρισμα 50 τετραγωνικών, που του άφησε η μάνα του μετά το «φευγιό» της πριν από κάμποσα χρόνια.

Δεν έπρεπε να βγει έξω σήμερα, το είπαν και στο δελτίο καιρού στις ειδήσεις: *«Πολλές βροχές με έντονες καταιγίδες θα αρχίσουν να πέφτουν από αύριο. Καλό θα είναι να αποφύγετε τις άσκοπες μετακινήσεις σας.»*

Δεν γινόταν όμως να μην πήγαινε. Κάθε χρόνο, πέντε μέρες πριν την 17η του Νοέμβρη, εδώ και τριάντα χρόνια ξεκινάει το πρωί από το διαμέρισμά του και σέρνοντας το πόδι του και την ψυχή του φτάνει στη συμβολή των οδών Σόλωνος και Θεμιστοκλέους. Κατεβαίνει στο εγκαταλελειμμένο ημιυπόγειο της πολυκατοικίας και πάει και χαράζει με το σουγιά του μία χαρακιά στον τοίχο που είναι δίπλα στο παράθυρο που βλέπει στο πεζοδρόμιο. Έτσι, για να μην ξεχνάει.

Κοντά στα χίλια μέτρα η διαδρομή. Χίλιες και οι εικόνες που έρχονται στο μυαλό του, χίλιες και οι φωνές που ακούει, χίλιες και οι σκέψεις που του τρυπάνε το μυαλό μέχρι να φτάσει.

«Θα πεθάνεις ρε πούστη απόψε, αλλά πιο πριν θα φτύσεις αίμα ρε καθίκι. Θα κατουρήσεις το γάλα της πουτάνας της μάνας σου ρε τσογλάνι. Αν έχεις γυναίκα, θα σε κλάψει αύριο με μαύρο δάκρυ και τα παιδιά σου τα μπαστάρδικα, αν υπάρχουν, θα σε ψάχνουν στα σκουπίδια ρε απόβρασμα. Φτου σου ξεφτιλισμένε που θέλεις να αλλάξεις και τον κόσμο!»

Ο κόσμος που κυκλοφορούσε ετούτο το πρωινό ήταν λιγοστός. Η βροχή απέτρεψε πολλούς από το να περπατήσουν.

Για τον Νικηφόρο όμως, έτσι έλεγαν τον άντρα που κούτσαινε από το αριστερό του πόδι, η βροχή δεν θα στάθηκε εμπόδιο. Βγήκε από το σπίτι χωρίς ομπρέλα, φόρεσε την κουκούλα του και έχοντας το δεξί του χέρι στην τσέπη της ζακέτας κρατώντας σφιχτά το σουγιά του, βάδιζε στο πεζοδρόμιο σέρνοντας το σακάτικο πόδι του.

Αυτό που έγινε χθες τον τάραξε τόσο πολύ που όλο το βράδυ δεν έκλεισε μάτι. Ήταν και ο πόνος στο πόδι του που η υγρασία τον έκανε αβάσταχτο.

Κατεβαίνοντας λοιπόν, εχθές κατά το μεσημεράκι, την Ιπποκράτους, σταμάτησε στα φανάρια της Σόλωνος για να περάσει απέναντι.

Από την άλλη πλευρά ένας ηλικιωμένος που ανέβαινε την Ιπποκράτους, κοντοστάθηκε κι αυτός στα ίδια φανάρια ακριβώς απέναντί του.

Τα βλέμματά τους συναντήθηκαν.

Το κεφάλι του Νικηφόρου γέμισε με φωνές. Και οι φωνές αυτές έβγαιναν από το στόμα του ηλικιωμένου άντρα που στεκόταν εκείνη τη στιγμή απέναντί του.

«Μίλα ρε παλιοκουμούνι, πες ποιοι άλλοι ήταν μαζί σου χθες το βράδυ. Μίλα ρε παλιοκερατά.

Τα παιδιά σου και τη γυναίκα σου δεν τη σκέφτεσαι; Θα πεθάνεις απόψε και θα τη γλεντάνε άλλοι, αλλά δεν σε νοιάζει. Τέτοιο τομάρι είσαι!»

Πριν προλάβει να συνέλθει άναψε το φανάρι για τους πεζούς. Είδε τον ηλικιωμένο άντρα να κατεβαίνει τη Σόλωνος από το απέναντι πεζοδρόμιο προς τη Μαυρομιχάλη.

Με σφιγμένα δόντια από τον πόνο και την οργή πέρασε τη Σόλωνος και άρχισε να τον ακολουθεί. Το πόδι του όμως δεν τον βοηθούσε και ο άντρας όλο και απομακρυνόταν μέχρι που διέσχισε τη Μαυρομιχάλη. Ξαφνικά σταμάτησε, έκανε μεταβολή και κοιτώντας το Νικηφόρο άρχισε να γελάει και να του λέει:

«Δεν θα με φτάσεις ποτέ παλιοσακάτη. Έκανα καλή δουλειά, θυμάσαι; Τον θυμάσαι τον ήχο που έκανε το καλάμι όταν στο τσάκιζα; Βέλαζες σαν ζωντανό που το σφάζουνε παλιοκερατά.»

Ο Νικηφόρος τον άκουγε από την άλλη πλευρά της Μαυρομιχάλη και ένιωθε την ανάσα του να κόβεται. Δεν άντεξε και σωριάστηκε στο πεζοδρόμιο.

Όταν συνήλθε, καθόταν σε μια καρέκλα που του έφεραν από το μανάβικο. Κάποιοι πελάτες τον ανασήκωσαν και τον συνέφεραν δίνοντάς του λίγο νερό.

Κοίταξε γύρω του μήπως και δει κάπου τον ηλικιωμένο άντρα αλλά εκείνος είχε γίνει καπνός.

Μετά από όσα έγιναν, ένιωθε πως έπρεπε σήμερα να πάει οπωσδήποτε στο προγραμματισμένο ετήσιο «ραντεβού» του. Ακόμη και ο κατακλυσμός του Νώε δεν θα ήταν ικανός να τον κρατήσει μέσα στο σπίτι.

Καθώς λοιπόν κατευθυνόταν προς τον προορισμό του ένιωθε το θυμό του να έχει εγκατασταθεί στα μηνίγγια του τα οποία χτυπούσαν ρυθμικά κάθε φορά που ανάσαινε.

Ξαναέβαλε το δεξί του χέρι στην τσέπη της ζακέτας του για να σιγουρευτεί ότι ο σουγιάς ήταν στη θέση του.

Σε λίγη ώρα έφτασε στον προορισμό του. Η πόρτα της πολυκατοικίας ήταν μόνιμα ανοιχτή για να εξυπηρετούνται τα δικηγορικά γραφεία που στεγάζονταν σ’ αυτή.
Κατέβηκε τα λιγοστά σκαλιά, έφτασε έξω από το ημιυπόγειο διαμέρισμα, έσπρωξε την πόρτα και μπήκε μέσα.

Μία ανατριχίλα διαπέρασε όλο του το κορμί και όπως ήταν βρεγμένος από τη βροχή άρχισε να τρέμει.

Σιγά-σιγά κατευθύνθηκε προς τον απέναντι τοίχο για να δηλώσει το παρών σκαλίζοντας άλλη μία χαρακιά. Την τριακοστή.

Κρατούσε το σουγιά στο δεξί του χέρι όταν άκουσε πίσω του την πόρτα να κλείνει και τη μισητή «φωνή» να ηχεί μέσα στο δωμάτιο.

«Είχα ακούσει για το σύνδρομο της Στοκχόλμης αλλά δεν το πίστευα. Μάλλον σου άρεσε τόσο πολύ το ξύλο που σου έριξα πριν τριάντα χρόνια που έρχεσαι εδώ κάθε χρόνο για να το θυμάσαι.»

Ο Νικηφόρος γύρισε προς το μέρος του άντρα κρύβοντας με τρόπο το σουγιά στην τσέπη του και του είπε:

«Το ήξερα πως μια μέρα θα σε συναντούσα εδώ μέσα. Μου τη χρωστούσε η ζωή αυτή τη χάρη.»

«Καμία ζωή δεν σου χρωστούσε καμία χάρη. Αν δεν σε συναντούσα χθες στα φανάρια δεν υπήρχε περίπτωση να με βρεις εδώ. Όμως όταν σε είδα με κυρίευσε μια περιέργεια για το πώς θα ένιωθες και ποια θα ήταν η αντίδρασή σου αν με συναντούσες πάλι εδώ μέσα. Την ίδια περιέργεια είχα και τότε. Ήθελα να ξέρω πώς ένιωθες μετά το ξύλο.»

Πριν προλάβει ο άντρας να τελειώσει τα λόγια του, ο Νικηφόρος έχοντας το σουγιά στο δεξί του χέρι και κρατώντας το οριζόντια, κινήθηκε προς το μέρος του, όσο πιο γρήγορα μπορούσε.

Ήθελε να του καρφώσει το σουγιά στην καρδιά και να πάψει αυτός ο άνθρωπος να υπάρχει. Τον μισούσε με όλη τη δύναμη της ψυχής του για το κακό που του προκάλεσε.

Όμως ο ηλικιωμένος άντρας αντέδρασε πιο γρήγορα από το Νικηφόρο και κατάφερε εύκολα να τον αποφύγει. Πάλεψαν οι δυο τους και ο σουγιάς άλλαξε χέρια με τον ηλικιωμένο άντρα να είναι έτοιμος να δώσει το τελειωτικό χτύπημα στον Νικηφόρο.

«Άντε χτύπα τι περιμένεις; Τελείωνε αυτό που άρχισες πριν τριάντα χρόνια», του είπε ο Νικηφόρος.

Και τη στιγμή που όλα έδειχναν πως έφτασε το τέλος, ο ηλικιωμένος άντρας ένιωσε έναν έντονο πόνο. Άφησε το σουγιά να πέσει και με τα δυο του χέρια πίεζε το στήθος του.

«Όχι έτσι. Δεν θα πεθάνεις μόνος σου. Εγώ θα σε τελειώσω», φώναξε ο Νικηφόρος.

«Μην το κάνεις και μου το χαλάσεις ρε φίλε. Μη γίνεις σαν κι εμένα...».

Οι διασώστες που έφτασαν με το ασθενοφόρο κάμποση ώρα αργότερα, απλά διαπίστωσαν το θάνατο του ηλικιωμένου άντρα.

Ο Νικηφόρος πριν φύγει από το δωμάτιο έκανε την τριακοστή χαρακιά στον τοίχο και έγραψε τη λέξη: «τέλος».

Μετά ειδοποίησε να έρθει ασθενοφόρο: *«Στη γωνία Σόλωνος και Θεμιστοκλέους, στο ημιυπόγειο μόλις πέθανε ένα τέρας. Ελάτε να το μαζέψετε να ξεβρομίσει ο τόπος»*